

Chương 123: Chữa bệnh

“Cô nói là rất nhiều bác sĩ khám đều không trị hết?”

“Đúng vậy.”

“Nếu cô tin tưởng tôi, để tôi thử xem.”

Lục Hoa San nhìn cô một cái, “Tôi không tin cô.....”

Hạ Vi Bảo, “.....”

Đây thực là đau tim mỹ nữ.

“Bác sĩ nổi tiếng trên thế giới, anh trai của tôi đều đi tìm cho tôi, cũng chưa dùng được, tôi không muốn thất vọng nữa.”

Cô đã..... không chịu nổi thất bại.

Có chút gian nan bò dậy, chỉ là quá béo, động tác phi thường vụng về, rất nhiều lần đều té ngã trở về.

Hạ Vi Bảo cào cào tay, đã lâu không được trị bệnh, lại không cho cô người bệnh chơi một chút, cô đều tay ngứa đến muốn trị bệnh nào tàn cho Lục Hoa Lương.

“Y thuật của tôi thực tốt, trị không hết không thu tiền.”

Lục Hoa San tiếp tục gian nan bò dậy, không để ý tới cô.

“Trị hết cũng không thu tiền, bất quá cô phải tự đi lấy thuốc.”

Không có biện pháp, cô không có tiền a. Thấy Lục Hoa San vẫn thờ ơ, Hạ Vi Bảo quyết định cho thuốc mạnh!

“Cô cam lòng sao, Lý Dịch cùng Nguyễn Giai Giai vẫn thông dong vui vẻ, đối với cô châm chọc mỉa mai, cô nuốt được cơn giận này sao. Không muốn phản công lại trở thành nữ thần đứng ở trước mặt anh ta, làm cho bọn họ thẹn tự mình hại mình, làm cho bọn họ hối hận không kịp, hung hăng đánh mặt bọn họ sao!”

Không thể không nói, lời nói này quá nhiệt huyết! Nghe được Lục Hoa San vô cùng ảo hức mong chờ cảnh tượng kia.

Sao có thể cam lòng!

Người đàn ông kia đùa bỡn cô xoay quanh, cô hận không thể xé rách mặt anh ta! Chính là.....Cho dù không cam lòng đi nữa, cô cũng có biện pháp nào.

Thấy cô bị kích thích không cam lòng, Hạ Vi Bảo vội lấy ra ảnh chụp.

“Cô xem, đây là ảnh chụp tôi bị hủy hoại khuôn mặt, còn không phải trị hết sao.”

Ánh mắt Lục Hoa San nhìn đến ảnh chụp đầu tiên, sợ tới mức hét lên một tiếng, đặt mông ngã trên mặt đất.

“Đây là cô?” Cô không thể tin tưởng nhìn về phía Hạ Vi Bảo.

Người trên ảnh chụp, có một nửa khuôn mặt bị cháy đến thối nát, thoát nhìn dữ tợn lại khủng bố. Nhưng mặt bên kia, lại có thể nhìn ra, đây là Hạ Vi Bảo.

Hạ Vi Bảo gật đầu, “Đúng vậy, là trước đó không lâu, lúc mới vừa tiếp 《khuyên thành》, tôi không phải không có tới đoàn phim sao, cô còn phát Weibo mắng tôi chơi đại bài đấy. Thật ra khuôn mặt tôi bị phá hủy, đang nằm bệnh viện.”

Miệng của Lục Hoa San có thể nhét một cái trứng vịt. Hủy thành như vậy còn có thể chữa khỏi? Đây cũng quá hoang đường.

Nhưng không biết vì sao, rõ ràng là hoang đường, nhưng cô cảm thấy, Hạ Vi Bảo không lừa cô.

Nhìn khuôn mặt kia hoàn mỹ như ngọc, Lục Hoa San đột nhiên cảm thấy, có lẽ cô hẳn nên thử một lần cuối cùng

“Được.”

Nhìn Hạ Vi Bảo đang chuyên tâm bắt mạch cho mình, Lục Hoa San đột nhiên có chút hồ thẹn.

“Thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi cái gì.”

“Chuyện phát Weibo mắng cô, tôi không biết cô nằm bệnh viện, cho rằng.....”

“Cho rằng tôi thật sự chơi đại bài đúng không, không có việc gì, tôi bị mắng quen rồi.”

Lục Hoa San càng áy náy, đột nhiên có chút đau lòng cô gái trước mắt này. Thật ra, cô cũng không có kinh khủng như trên

mạng nói

Hạ Vi Bảo nhúu chặt ấn đường, mạch tượng của Lục Hoa San thật ra cũng không có vấn đề gì.

Đề đề thịt trên người cô, sau đó buông ra, nhấn xuống nhấn thật lâu không thể phục hồi như cũ, làn da này, thật là không có một chút co dãn.

“Trước tiên tôi kê cho cô một đơn thuốc, rửa sạch đờ bẩn trong cơ thể, về phần nội tiết tố là cái gì, tôi phải đi về nghiên cứu một chút.”

Lục Hoa San cầm đơn thuốc, có chút do dự. Từ chối cơm trưa Lục Hoa Lương, quay phim xong đi lấy thuốc.

Nấu ba giờ, nhìn một chén đen thui, Lục Hoa San trong lòng muốn chết đều có. Nhưng nghĩ đến Hạ Vi Bảo nói vả mặt, mẹ nó, lão nương liều mạng cùng chén thuốc này!